

မောင်မြင့်မား

(ဗိုလ်ကလေး)

မျက်နှာမပါတဲ့အကောင်

နှင့်
ဂန္တီရဝတ္ထုများ

ကြုံခဲ့ဖူးသော ထိုတစ်နေ့

သောကြာတစ်ရက်ဖြစ်သည်။ နှစ်တွေ၊ လတွေ၊ ရက်တွေတော့ မမှတ်မိတော့။ ကျွန်တော် သည် ထုံးစံအတိုင်း မဂ္ဂဇင်းတိုက်ပေါင်းစုံကို ခြေတိုအောင် လှည့်လည်ပြီး နောက်ဆုံးပိတ် လာဘ်မိုး စွေတိုက်ကို ရောက်လာသည်။ လာဘ်မိုးစွေတိုက်တွင် ရေးဖော်ညီငယ် နန္ဒမိုးကြယ်ရှိသည်။ နောက် ရေးဖော်သူငယ်ချင်းများ ဖြစ်ကြသော မောင်မြေသွေး(မြန်မာစာ) (ယခု ကွယ်လွန်)၊ မောင်ညိုသွေး (ယခုကွယ်လွန်) တို့ ရှိကြသည်။

ကျွန်တော်သည် နန္ဒမိုးကြယ်ထိုင်သော စားပွဲဘေးရှိ ခုံတစ်လုံးပေါ်တွင် ဝင်ထိုင်ရင်း သူ့ကို လေ့လာလိုက်သောအခါ သူ့စားပွဲပေါ်ရှိ ကွန်ပျူတာစီပြီးသား စာမူများ၊ ဒီဇိုင်းလုပ်ရန် ပန်းချီပုံများ၊ ဓာတ်ပုံများ ဖလင်ချပ်များ နှင့် အလုပ်ရှုပ်နေသည်။ ကျွန်တော် အတန်ကြာအောင် ထိုင်နေသည် အထိ သူ့အလုပ်များ နေဆဲ။ ကျွန်တော့်ကို လှည့်မကြည့်အား။ ခဏနေပြီးမှ အညောင်းဆန့်ဟန်ပြုလိုက်ကာ ကျွန်တော့်ဘက်ကို လှည့်လိုက်သည်။ ပြီးမှ အံ့ဩဟန်ဖြင့်-

"ဟာ- အစ်ကိုကြီး ရောက်နေတာ ကြာပလား"

"ဟေ - ကြာဆို ထမင်းအိုးတစ်ချက်လောက်ရှိပေါ့"

"ဆောရီး အစ်ကိုကြီးရာ၊ ဖောင်ပိတ်ခါနီးဆိုတော့ အလုပ်တွေများ

နေလို့၊ အတော်ပဲ အစ်ကို ကြီး ရောက်လာတာနဲ့ "

"ဟေ - ဘာတော်တာလဲကွ၊ ငါနဲ့ မတော်ဘူး၊ ချောင်နေတယ်။ သူတို့ တိုက်က အင်တာနေရှင် နယ်ကွ"

"အစ်ကိုကြီးက ဘာတွေပြောနေတာလဲ"

"မင်းပြောတော့ အတော်ပဲဆို၊ မင်းနဲ့ တော့ တော်ရင်တော်မယ်။ ငါနဲ့ က မတော်ဘူး။ စာတမ်း ဖတ်ပွဲက ပေးတဲ့ လက်ဆောင်ကို ပြောတာ မ ဟုတ်လား။ မင်းတို့ တောင် မရလို့ ငါက မင်းကို တစ်ခု၊ မောင်မြေသွေး ကို တစ်ခုတောင် ပြန်ပေးလိုက်သေးတယ်လေ။ အဲဒါပြောတာ မဟုတ် လား"

"ဟာ အစ်ကိုကြီးက ရှုပ်ကုန်ပြီ။ ကျွန်တော်ပြောတာက လာမယ့်တနင်္ဂနွေနေ့မှာ ကျွန်တော့် သား မင်္ဂလာဆောင်ရှိတယ်။ အစ်ကိုကြီး လာဖြစ် အောင်လာပါ။ ရင်းတဲ့ လူတွေပဲ ကျွန်တော်ဖိတ်တာ။ ရော့ - အစ်ကိုကြီး အတွက် ဖိတ်စာ"

"ဪ ခီလိုလား၊ ဒါဆိုရင် လာရမှာ ပေါ့ကွာ"

"စနေနေ့ညကို ချစ်ကိုကိုယုတို့ ကိုအောင်ဆင့်တို့ လာအိပ်လိမ့်မယ်၊ အစ်ကိုကြီးရော အားရင် လိုက်ခဲ့ပေါ့"

"ညအိပ်တော့ မလိုက်နိုင်ပါဘူးကွာ၊ အဓိဋ္ဌာန်ပျက်လိမ့်မယ်။ တနင်္ဂနွေနေ့ကျတော့ လာခဲ့ပါ့ မယ်"

ဤသို့ဖြင့် ကျွန်တော်သည် စနေနေ့ကတည်းက ကြိုချိန်းထားသည့် မောင်မြေကြီး (ပန်းတောင်း) စောင့်နေမည့် လေအန်ကုန်းဟု အန္တတ္ထသညာပြုထားသည့် လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ကို နံနက် ၈ နာရီ အရောက်လာခဲ့သည် ။ လေအန်ကုန်းတွင် မိုးပန်းမွန်(ရာမည)၊ မောင်ဆန္ဒ(လယ်ဝေး) နှ

င့် မောင်သာလင်းတို့ ရောက်နေကြသည် ။

သူတို့ က ကျွန်တော်ရောက်သည် နှင့် သွားရန်ပြင်လိုက်တော့ ခဏ နေကြပါဦး၊ ကိုမြေကြီး (ပန်းတောင်း)နှင့်လည်း ဒီဆိုင်မှာ ချိန်းထားလို့ စောင့်ကြပါဦးဟု အတင်းတားထားရသည် ။ ဒါတောင် ၈:၁၅ မှ မလာရ င် သွားကြမယ်ဟု လုပ်နေကြသေးသည် ။

၈:၁၅ ထိ ကိုမြေကြီး ရောက်မလာသောကြောင့် ကျွန်တော်တို့ အဖွဲ့ ဒလဘက်ကမ်းဘက်သို့ ကူးရန် ပန်းဆိုးတန်းရှိ သင်္ဘောဆိပ်သို့ ဆင်း လာခဲ့ကြသည် ။ ၁၅ မိနစ်သာသာလောက်အကြာတွင် ဒလဘက်သို့ ရောက်သည် ။ သွားမည့်နေရာက ဒလဘက်ကနေ လိုင်းကား (သို့) တုံ တေး၊ ကွမ်းခြံ ကုန်း ကြုံရာကားနှင့်စီး၍ လမ်းတွင် ရှိသော ပိတ်စွယ် ကျေးရွာတွင် ဆင်းရန်ဖြစ်သည် ။ နန္ဒာမိုးကြယ် နေသောရွာက ပိတ်စွယ် ရွာဖြစ်သည် ။ မင်္ဂလာဆောင် အိမ်ကလည်း ထိုရွာတွင် ပင်ဖြစ်သည် ။

ကျွန်တော်တို့ အဖွဲ့ လိုင်းကားတစ်စီးပေါ်တွင် လူမပြည့်သေး၍ ကား မထွက်သေးသော ကြောင့် ထိုင်စောင့်နေရင်း မောင်မြင့်အောင်ဟု က လောင်အမည်ယူထားသော စာရေးဆရာ အပိန် ကလေးတစ်ယောက် သင်္ဘောဆိုက်သောကြောင့် လူအုပ်ထဲတွင် လိမ်ကျစ်လိမ်ကျစ်နှင့် ရောပါ လာ သည် ။ မိုးပန်းမွန်(ရာမည) ခေါ်သံကြောင့် မောင်မြင့်အောင်တစ် ယောက် ကျွန်တော်တို့ ကား နောက်မြီးတွင် တွဲလောင်းခိုပြီး လိုက်ပါ လာသည် ။ ကားခက ထိုင်စီး ၁၀ဝိ/-၊ ရပ်စီး ၅ဝိ/- ဟု သိရ သည် ။

ဂျက်လေယာဉ် စံချိန်အမီမောင်းလာသော လိုင်းကားသည် တစ်နေ ရာရောက်လာသောအခါ ကားစပယ်ယာက-

"ပိတ်စွယ်ကို မင်္ဂလာဆောင်လာတဲ့ ဧည့်သည် တွေ ရောက်ပါပြီ"ဟု အော်လိုက်သည် ။ ကျွန်တော်တို့ အားလုံး ကားပေါ်က ဆင်းကြသည် ။

ကားစပယ်ယာက

"မင်္ဂလာဆောင်က ဒီမှာ ပါ"

လမ်းဘေးက မင်္ဂလာဆောင် မဏ္ဍပ်တစ်ခုကို လက်ညှိုးထိုးပြသည်။ ။
ကျွန်တော်တို့ အထဲမှ အသက်အငယ်ဆုံး နုထွားကြီးဖြစ်သော မောင်ဆန္ဒ(လယ်ဝေး)က-

"ဟာ မဖြစ်နိုင်ဘူး၊ ဒီမင်္ဂလာဆောင်က မဏ္ဍပ်တောင် ဖျက်နေပြီ။ ပစ္စည်းတွေလည်း သိမ်းနေ ပြီ။ တို့ လာတဲ့ မင်္ဂလာဆောင်က ဒီမနက် ၇ နာရီက ၁၂ နာရီထိကွ။ အခုမှ ၈:၃၀ နာရီပဲရှိသေးတာ၊ ကဲ. . .ကဲ. . . ကားပေါ်ပြန်တက်ကြ။ ရှေ့နားမှာ ဖြစ်နိုင်တယ်"

ကျွန်တော်တို့ အဖွဲ့ ဆရာကြီးအမိန့်အတိုင်း ကားပေါ်ပြန်တက်ကြသည်။ ။ ထိုအခါ မင်္ဂလာ ဆောင်မဏ္ဍပ်ထဲမှ လူငယ်တစ်ယောက် ပြေးထွက်လာသည်။ ။

"ဦးတို့ အဒေါ်တို့ မင်္ဂလာဆောင်က ဒီမှာ ပါ"

နန္ဒာမိုးကြယ်၏ သားတစ်ယောက် ဖြစ်သည်။ ။ မင်္ဂလာဆောင်တာက သူ။ ဒါဆို သေချာပြီ။ ကျွန်တော်တို့ အဖွဲ့ ကားပေါ်က ဆင်းကြပြန်သည်။ ။

"မင်္ဂလာဆောင်က ၇ နာရီက ၁၂ နာရီထိဆို ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ"

"ကျွန်တော်တို့ အရပ်က ဒီလိုပဲ။ လူစုံသလောက်ရှိရင် မဏ္ဍပ်ကို ဖျက်လိုက်တာပဲ။ နောက် ရောက်လာတဲ့ လူတွေတော့ အိမ်မှာ ပဲ ဧည့်ခံတယ်။ အိမ်ကိုသွားကြပါ"

"ဟေ - ဒီခလေ့က တစ်မျိုးပါလား"

ဤသို့ဖြင့် ပိတ်စွယ်ဟူသော ရွာကြီး၏ ရွာလယ်ပိုင်းလောက်တွင် ရှိသော နန္ဒာမိုးကြယ်၏ အိမ်သို့ သတို့ သား၏ အကူအညီဖြင့် ချီတက်ခဲ့ကြပါသည်။ ။ ချစ်ကိုကိုယု၊ မောင်ငြိမ်းသူ(ကြို့ပင် ကောက်)၊ မောင်မြေသွေး (မြန်မာစာ)တို့ လင်မယားနှင့် ကိုမောင်သန်းဝင်းတို့ အပါအဝင် အဖွဲ့သား တွေ အတော်များများ ဆုံနေကြသည်။ ။

နောက်ရောက်လာသော ကျွန်တော်တို့ အဖွဲ့က မင်္ဂလာလက်ဆောင်များကို သတို့ သားအမေ သျှက်ပြုံး(မြန်မာစာ) လက်ထဲသို့ထည့်ကာ ပြင်ဆင်ထားသော နံနက်စာကို သုံးဆောင်ကြသည်။ ။ ဖွယ်ဖွယ်ရာရာဖြစ်သည်။ ။ ထမင်းစားပြီး ရေနွေးကြမ်းပိုင်းတွင် ထွေရာလေးပါးစကားပြောကြကာ နေ့လယ် ၁၂ နာရီသာသာလောက်တွင် ဒလသင်္ဘောဆိပ်သို့ အပြန်ကားတစ်စီးကြိုသောကြောင့် ထိုကားနှင့် ကျွန်တော်တို့ အဖွဲ့ ပြန်လာကြသည်။ ။ မောင်ဆန္ဒ(လယ်ဝေး) တစ်ယောက်သာ ဧည့်ခံသော အကျွေးအမွေးအတွက် မကျေနပ်သေးဟု ထင်ပါသည်။ ။ ကျန်နေခဲ့သည်။ ။

အပြန်တွင် ကျွန်တော်တို့ အဖွဲ့သည် လေအန်ကုန်းတွင် ခေတ္တထိုင်ကြကာ လေအန်ကြပြန် သည်။ ။ နောက်ဆုံး လေအန်၍ မဆုံးနိုင်သော မောင်မြေကြီး(ပန်းတောင်း)နှင့် မောင်သာလင်းကို ထားခဲ့ကာ ကျွန်တော်တို့ လမ်းခွဲလိုက်ကြသည်။ ။

ကျွန်တော်ရေးမည့် ထူးဆန်းသော နေ့တစ်နေ့အကြောင်းက ဤနေရာမှ ဇာတ်လမ်းစရမည် ဖြစ်ပါသည်။ ။ အဘယ်ကြောင့် ဆိုသော် နန္ဒာမိုးကြယ်၏ သား မင်္ဂလာဆောင်ကိစ္စအတွက် တနင်္ဂနွေနေ့ တွင် ရန်ကုန်ဘက်သို့ သွားရာမှ ထိုအဖြစ်အပျက်ကို ကြုံတွေ့ရသောကြောင့် ရှေးဦးစွာ မင်္ဂလာဆောင် ကိစ္စကို သိုင်းပိုင်းနေရခြင်းဖြစ်ပါသည်။ ။

တနင်္ဂနွေနေ့တိုင်း ကျွန်တော်သည် အိမ်တွင် အနားယူကာ စာရေးစာဖတ်သာ လုပ်လေ့ လုပ်ထရှိ၍ ရန်ကုန်ဘက်သို့ သွားလေ့သွားထမရှိ။ မမျှော်လင့်သော ထိုတစ်ရက်ကျမှ ရန်ကုန်က တစ်ဆင့် ၁၃၀၊ ၁၃၀မှ ပိတ်စွယ်ရွာသို့သွားကာ အပြန်တွင် ရန်ကုန်မြို့ထဲမှ လမ်းလျှောက်၍ သန်လျင် ကားဂိတ်သို့ အသွားတွင် မောင်ငြိမ်းအောင်(သစ်လုပ်ငန်း)ဆိုသော စာရေးဆရာတစ်ယောက်နှင့် တွေ့ကာ ဇာတ်လမ်းတစ်ပုဒ် ကြုံတွေ့ရခြင်းဖြစ်ပါသည်။ ။

ကျွန်တော် ဆက်ပါမည်။

ကျွန်တော်သည် မဟာဗန္ဓုလလမ်းနှင့် ၃၇ လမ်းထိပ်တွင် ယောင်လည်လည်ဖြင့် ကားစောင့် နေစဉ် ကျွန်တော်၏ ပခုံးကို တစ်စုံတစ်ယောက်က နောက်မှ နေ၍ ပုတ်လိုက်သောကြောင့် လှည့်ကြည့်လိုက်မိသည်။ ။ ထိုပုဂ္ဂိုလ်ကား ကျွန်တော်နှင့် လွန်စွာခင်မင်ရင်းနှီးသော မောင်ငြိမ်းအောင် (သစ်လုပ်ငန်း)အမည်နှင့် စာရေးနေသည့် လူငယ်တစ်ယောက်ဖြစ်သည်။ ။ မောင်ငြိမ်းအောင်က-

"ဆရာ ဘာလုပ်နေတာလဲ"

"ကားစောင့်နေတာလေ၊ သန်လျင်ပြန်မလို့ "

"အတော်ပဲဆရာ၊ ဆရာ အချိန်ရတယ် မဟုတ်လား။ ကျွန်တော်နဲ့ ခဏလောက် လိုက်ခဲ့ပါ"

"ဘယ်ကိုတုံး မောင်ငြိမ်းမောင်ရဲ့ "

"ကျွန်တော် ဆရာနဲ့ တွေ့တုန်းက ပြောခဲ့ဖူးတဲ့ (မြိတ်)မောင်ယဉ်ဦးနဲ့ ဆရာ့ကို မိတ်ဆက်ပေး မလို့ ။ သူကလည်း ဆရာ့ကို တွေ့ချင်နေတယ်။ စောပါသေးတယ် ဆရာ၊ ကျွန်တော်နဲ့ လိုက်ခဲ့ပါ။ (မြိတ်) မောင်ယဉ်ဦး

က တစ်ပတ်လုံးမှ ဒီတနင်္ဂနွေတစ်ရက်ပဲအားတာ၊ သူနဲ့ ၃၆ လမ်းထဲမှာ တွေ့မယ်။ ဆရာနဲ့ တွေ့ရင် သူဝမ်းသာမှာ "

"ဒါဆိုလည်း သွားလေ"

ကျွန်တော်နှင့် မောင်ငြိမ်းအောင်တို့ နှစ်ယောက် ၃၆ လမ်းထဲက ခည ဝတီဆိုင်ကို ချီတက်ခဲ့ ကြသည် ။ မောင်ယဉ်ဦးကို မတွေ့။ ဆက်လက်၍ ပန်းဆိုးတန်းက အားမာန်သစ်ကို ချီတက်ကြပြန် သည် ။ မတွေ့။ ဆက် လာ၍ ဘူတာကြီးရှေ့က ဆိုင်တစ်ဆိုင်ကို ချီတက်ကြပြန်သည် ။ မတွေ့ပြန်။ မောင်ငြိမ်းအောင်က -

"ဒီဆိုင်မှာ ခဏစောင့်ဆရာ။ သူ့အိမ်ကို ဖုန်းဆက်ကြည့်မယ်။ သူက တနင်္ဂနွေတစ်ရက်ပဲ အားတာဆိုတော့ မြို့ထဲကို ရောက်နေတတ်တာ။ အခု သူသွားလေ့သွားထရှိတဲ့ ဆိုင်တွေမှာ ရှာမတွေ့ ရင် သူအိမ်ပြန်ရောက်နေလောက်ပြီ။ ကဲ- ဆရာ ကြိုက်တာမှာ ပြီး ခဏစောင့် ကျွန်တော် ဖုန်းဆက်ဦး မယ်"

ကျွန်တော်တစ်ယောက်တည်းထိုင်ကာ စိတ်ကူးတည့်ရာမှာ ၍ စားသောက်နေရင်း ခဏ အကြာတွင် မောင်ငြိမ်းအောင် ပြန်ရောက်လာသည် ။

"အိမ်မှာ တွေ့တယ် ဆရာ၊ ခုပဲ အပြင်က ပြန်ရောက်တယ်တဲ့ ရေချိုး အဝတ်အစားလဲပြီး ထွက်ခဲ့မယ်တဲ့ ။ နာရီဝက်လောက် စောင့်ပါတဲ့ "

"အေး- အေး စားရင်းသောက်ရင်း စောင့်ကြတာပေါ့"

ကျွန်တော်နှင့် မောင်ငြိမ်းအောင်တို့ နှစ်ယောက် ထွေရာလေးပါး စကားပြောကာ စားသောက် နေကြရင်း နာရီဝက်ကျော်ကျော်လောက်တွင် ဆိုင်အတွင်းသို့ ဘောင်းဘီရှည်၊ အင်္ကျီလက်ရှည်နှင့် တရုတ်ကြီးတစ်

ယောက် ကျွန်တော်တို့ ရှိရာ စားပွဲဆီသို့ ရောက်လာသည် ။ မောင်ငြိမ်း အောင်က ပျာပျာသလဲ ထကာ နေရာပေးသည် ။

"ထိုင် ကိုယ့်ဦး၊ ကျွန်တော်က ရောက်နေတာကြာပြီ။ ဒီဆရာက ကိုယ့်ဦးကို ကျွန်တော် ပြောပြောနေတဲ့ ဆရာ။ ဒီနေ့မှ တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင် မချိန်းဘဲ တွေ့ကြတာ"

"ဟုတ်ကဲ့ဆရာ တွေ့ရတာ ဝမ်းသာပါတယ်။ ဆရာအကြောင်း မောင်ငြိမ်းအောင်က တွေ့တိုင်းပြောတယ်။ ဆရာနာမည်ကိုတော့ ရင်းနှီးနေတာကြာပြီ။ ကျွန်တော်က ကုမ္ပဏီဝန်ထမ်း ဆိုတော့ တနင်္ဂနွေတစ်ရက် ပဲအားတော့ တွေ့တုန်း အေးအေးဆေးဆေးပေါ့ဆရာ"

(မြိတ်)မောင်ယဉ်ဦးဆိုသည့်အတိုင်း မြိတ်သားဆိုတော့ စကားဝဲသည် ။ အတော် နားထောင် ယူရသည် ။ စကားကြာကြာပြောမှ လေယူလေသိမ်း ဖမ်းမိကာ နားလည်လာသည် ။ အသားဖြူသည် ။ တရုတ်ကြီး နှင့်တူသည် ။ လူပျိုကြီးဖြစ်သည် ။ ရိုးသားသည် ။ ပျော်ပျော်နေတတ်သည် ။ အပေါင်း အသင်းကိုလည်း ခင်တတ်ပုံရသည် ။

ကျွန်တော်တို့ သုံးယောက် တစ်နာရီလောက်ထိုင်ပြီး စကားကောင်းနေကြရင်း ထိုဆိုင်တွင် ထိုင်ရသည် မှာ ငြီးငွေ့လာသောကြောင့် ဆိုင်တစ်ဆိုင်ပြောင်းရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်ကြသည် ။ ဤသို့ဖြင့် ကျွန်တော်တို့ သုံးယောက် ၃၅ လမ်းအပေါ်ဘလောက်မှ ထက်(၂)ဟု အမည်ရသော ဆိုင်ထဲသို့ ဝင်လာခဲ့ကြသည် ။ ထိုဆိုင်တွင် ကျွန်တော်နှင့် မောင်ငြိမ်းအောင် မကြာခဏ ထိုင်ခဲ့ဖူးသည် ။

ထိုဆိုင်တွင် လိုအပ်သော စားစရာ သောက်စရာများမှာ ရင်း ကျွန်တော်တို့ စကားကောင်းနေ ကြပြန်သည် ။ မောင်ယဉ်ဦးက သူရေးခဲ့သော ဝတ္ထုရှည်အကြောင်းနှင့် သူလေ့လာထားသော ဆလုံ ရိုးရာဓလေ့

များကို မပျင်းရအောင် သူပြောပြသည် ။ ဆလုံဓလေ့က စိတ်ဝင်စားဖို့ ကောင်းသည် ။ စာရေးဆရာများ အရေးနည်းသော၊ လူနည်းစုဖြစ်သော ဆလုံရိုးရာ ဇာတ်လမ်းများကို သူက ဗီဒီယို အဖြစ် တင်ပြချင်နေသည် ။ ကျွန်တော်ကလည်း အားပေးသည် ။ ရှားရှားပါးပါး ဇာတ်လမ်းများ မို့ ကျွန်တော်မသိတာတွေ တော်တော်များများ ရှိသည် ။ သူပြောပြသောကြောင့် ဗဟု သုတ တော်တော်ရ သည် ။

ကျွန်တော်တို့ ထိုဆိုင်တွင် ထိုင်စဉ်က စားသောက်နေကြသော အခြားဝိုင်းတစ်ဝိုင်းသာရှိ သည် ။ ဆိုင်ကဖွင့်ကာစဖြစ်၍ အဲကွန်းများ တပ်ရန် ပြင်ဆင်နေကြသည် ။ ထို့ကြောင့် အဲကွန်းတပ်ဆင် နေသော အလုပ်သမားများက အလုပ်ရှုပ်နေကြသည် ။ လှေကားထောင်လိုက် အပေါ်တက်လိုက် အောက်ဆင်းလိုက်နှင့် လုပ်နေကြသည် ။

ကျွန်တော်နှင့် မောင်ငြိမ်းအောင်က ဆိုင်အပြင်ဘက်သို့ မျက်နှာမူ၍ ထိုင်ကာ (မြိတ်) မောင်ယဉ်ဦးက ကျောခိုင်းထိုင်နေသည် ။ မောင်ယဉ်ဦး၏ ကျောဘက် ၁၅ ပေလောက်အကွာတွင် လူငယ်တစ်ယောက်က အလှူမီနီယံ လှေကားလေးတစ်ခုကို ထောင်ကာ အပေါ်ကို တက်နေသည် ။ မောင်ယဉ်ဦးက ကျောခိုင်းထား၍ မမြင်၊ ကျွန်တော်နှင့် မောင်ငြိမ်းအောင်က အလုပ်သမားများ လှုပ်ရှားနေပုံကို အားလုံးမြင်နေရသည် ။

မျက်နှာကြက်အမြင့်က ၁၅ ပေလောက်မြင့်သည် ။ လူငယ်က လှေကားကို မျက်နှာကြက် တစ်နေရာရှိ အထပ်တစ်ခုတွင် မှီ၍ တစ်လှမ်းချင်းတက်သွားသည် ။ မျက်နှာကြက်နှင့် ခေါင်းနှင့် ထိခါနီးအရောက်တွင် အောက်ခြေလှေကားရင်းသည် ချောနေသော ကျောက်ပြားပေါ်တွင် ဖြစ်၍ တဖြည်းဖြည်းလျှောကာ အပေါ်က မှီထားသော အထစ်ကလည်း လွတ်သွား၍ လှေကားရော လူပါ ပြုတ်ကျသွားပါတော့သည် ။

မောင်ငြိမ်းအောင်တော့ မသိ၊ ကျွန်တော့်မျက်လုံး ပြာသွားသည် ။ ဂုန်းခနဲအသံနှင့်အတူ စားသောက်နေသော လူများ နှင့် ဆိုင်တွင်းမှ အလုပ်သမားများ ပါ ဆူညံသွားသည် ။ မောင်ငြိမ်း အောင် ကြောင်နေသည် ။ (မြိတ်) မောင်ယဉ်ဦးက လန့်ဖျပ်ကာ လှည့်ကြည့်လိုက်သည် ။ ပြုတ်ကျသွား သော လူငယ်က နေရာတွင် ငြိမ်သက်နေသည် ။

ကျွန်တော့်ဘဝတွင် ထိုကဲ့သို့ မျက်မြင်ကိုယ်တွေ့ ထိတ်လန့်ဖွယ်အဖြစ်မျိုး တစ်ခါမှ မကြုံခဲ့ဖူး ပါ။ မျက်စိအောက်တွင် သွေးသံရဲရဲ အဖြစ်မျိုးလည်း မကြုံဖူးပါ။ (မတော်တဆ ဓားရှု ဓားထိတာ မျိုးမှ အပဖြစ်သည်) တစ်ခါကဆိုလျှင် ကျွန်တော် အထက်အညာကို ဘုရားဖူးအဖွဲ့နှင့် ခရီးသွားရင်း တစ်နေရာတွင် ကားရပ်၍ ထမင်းဆိုင်တစ်ဆိုင်တွင် ထမင်းစားကြသောအခါ အခြားဘုရားဖူး ကားတစ်စီး ဝင်လာသည် ။ ထမင်းဆိုင်ရှင်နှင့် ရင်းနှီးပုံရသည် ။

သူတို့ ပြောစကားအရ ကျွန်တော်တို့ ရှေ့ဆက်သွားမည့်လမ်းတွင် ကားနှစ်စီး ခေါင်းချင်းဆိုင် ၍ တိုက်မိကြသောကြောင့် သေကြကျေကြနှင့် သွေးသံရဲရဲ အလောင်းများကို မကြည့်ရဲသောကြောင့် သူတို့ ကားကို မြန်မြန်မောင်းထွက်လာကြကြောင်း ပြောနေကြခြင်းဖြစ်သည် ။

ကျွန်တော်တို့ ဘုရားဖူးအဖွဲ့လည်း ထိုအကြောင်းကို တစ်ယောက်တစ်ပေါက် ပြောဆိုနေကြ သည် ။ ကျွန်တော်ကလည်း ထိုကဲ့သို့ အဖြစ်မျိုးကို မကြားလို မမြင်လိုသောကြောင့် ရွတ်ဆိုနေကျ ဂုဏ်တော်၊ ပရိတ်တော်၊ ဂါထာတော်များကို စိတ်ထဲက ရွတ်ဆိုနေမိသည် ။ အားလုံး ထမင်းစား သောက်ပြီးကြ၍ ကားပေါ်တွင် လူခွဲ၍ ကားစက်နှိုးသောအခါ ကားက နှိုးမရ၊ မိုးမချုပ်မီ မိမိတို့ ကား က အချိန်မီ တည်းခိုမည့်နေရာသို့ ပြန်ရမည်ဖြစ်၍ စိတ်ပူနေကြသည် ။

နံနက်မိုးလင်းကတည်းက တစ်လမ်းလုံး ကောင်းလာခဲ့သောကားသည် အခုမှ နှိုးမရဖြစ်နေ သည် ။ ထိုနေရာတွင် ကားပြင်ရင်း တစ်နာရီလောက် ကြာသွားသည် ။ ကားစက်နှိုး၍ မောင်းထွက် လာသောအခါ လမ်းတွင် ခေါင်းချင်းဆိုင်တိုက်မိသော ကားဆို၍ တစ်စီးတလေမျှ မတွေ့။ သွေးသံရဲရဲ လည်း မမြင်။ နောက်မှ တည်းခိုမည့်နေရာရောက်မှ သိရသည် ။ သက်ဆိုင်ရာမှ အမြန်ဆုံး ရှင်းလင်း သွား၍ သွေးကွက်များ ပင် ရေဆေးထားသောကြောင့် မတွေ့ရခြင်းဖြစ်သည် ။

နောက်မှ ကျွန်တော်တွေ့မိသည် ။ ထမင်းဆိုင်တွင် ကားပျက်နေ၍ ကားအလာနောက်ကျ သောကြောင့် မမြင်ရခြင်းဖြစ်နိုင်သည် ။ ကားသာမပျက်လျှင် ထိုမြင်ကွင်းကို မိမိတွေ့ရမည်မှာ မုချ ဖြစ်သည် ။

တစ်ခါတုန်းကလည်း ရန်ကုန်ထဲတွင် လိုင်းကားစီးသွားရင်း ကားမှ တံတိုင်တစ်ခုရောက် တော့ မှတ်တိုင်မှာ ကားစောင့်နေသော ခရီးသွား အချင်းချင်း ပြောသံကြားလိုက်သည် ။ လူတစ်ယောက်ကို ကားတိုက်သွားသောကြောင့် သွေးများ အိုင်ထွန်း၍ ပိုးလိုးပက်လက် လမ်းပေါ်မှာ သေနေသည် တဲ့ ။ ဖြစ်ပျက်တဲ့ နေရာကလည်း မိမိသွားမည့်ခရီး၏ ရှေ့တစ်မှတ်တိုင်ကျော်လောက်မှာ ။

သို့သော် မိမိတို့ ကား ထိုနေရာကိုရောက်တော့ ဟိုတစ်စု သည် တစ်စု စကားပြောနေသော လူများ သာ တွေ့ရတော့သည် ။ သွေးသံရဲရဲ မြင်ကွင်းကိုမတွေ့ရ။ သွေးကွက်များကို ရေဆေးထား သော ရေကွက်များ သာ တွေ့ရသည် ။

ကျွန်တော် ထိုကဲ့သို့ အမှတ်တရဖြစ်ပျက်ခဲ့သော မတော်တဆ ထိခိုက်မှုမျိုးကို နီးနီးကပ်ကပ် သာ ကြားလိုက်ရသည် ။ အဖြစ်အပျက်ကို မမြင်လိုက်ရ။ သွေးသံရဲရဲမျိုး မတွေ့လိုက်ရ။ တစ်နည်း မဟုတ် တစ်န

ည်း လွဲချော်သွားတာမျိုးပဲ ကြုံရသည်။ ။

ကျွန်တော့်တွင် ယုံကြည်ချက်တစ်ခုရှိသည်။ ။ ထိုယုံကြည်ချက်ကို ခိုင်မြဲအောင်လည်း ကျင့်ကြံ သည်။ ။ ကျွန်တော် နိစ္စဓူဝ လုပ်လေ့လုပ်ထ ရှိသည် မှာ အိပ်ရာထ ဘုရားရှိခိုး၊ ဂုဏ်တော် ပရိတ်တော် များ ရွတ်ဖတ်ပြီး ကျွန်တော်အလွတ်ရနေသော အောက်ဖော်ပြပါ အစချီဂါထာများကို တစ်ပုဒ်လျှင် အနည်းဆုံး ၉ ခေါက်ရွတ်သည်။ ။

နံနက်ခင်း အကြောင်းတစ်စုံတစ်ရာကြောင့် ရွတ်ချိန်မရလျှင် နေ့လယ်ရွတ်သည်။ ။ နေ့လယ် မရွတ်မီလျှင် ညကိုရွတ်သည်။ ။

တဏှာကံရော အစချီဂါထာ။

ဘဝသောတံ ဟဝေဗုဒ္ဓေါအစချီဂါထာ။

ဣဒ္ဓိမန္တောစ ယေဒေဝါ အစချီဂါထာ။

ပဌမံသက လက္ခဏအစချီဂါထာ။

အဂ္ဂေါဗုဒ္ဓေါ အစချီဂါထာ။

အဋ္ဌာနမေတံ အစချီဂါထာ။

သဗ္ဗေဒေဝါစ ယက္ခာစ အစချီဂါထာ။

ဝေဒါသာကု အစချီဂါထာ။

ဇိနံဝန္တထ ဂေါတမံ အစချီဂါထာ။

ဒိဝါတပတိအာဒိစ္စော အစချီဂါထာ။

ဇိနောဇယံ ကာယံဓမ္မံ အစချီဂါထာ။

ဣတိပိ ပိဋကတ္ထယံ အစချီဂါထာ တို့ ဖြစ်သည်။ ။

ကားမှတ်တိုင်မှာ ကားစောင့်နေလည်း ရွတ်သည် ။ ကားစီးရင်းလည်း ရွတ်သည် ။ လမ်းသွား ရင်းလည်း ရွတ်သည် ။ အချိန်အားရတိုင်း သတိရတိုင်း အအားမနေ ထုံမွမ်းနေအောင် ရွတ်သည် ။ ထိုကဲ့သို့ နေထိုင်လာခဲ့သည် မှာ နှစ်ပေါင်းများစွာ ကြာခဲ့ပြီဖြစ်သောကြောင့် အန္တရာယ်ဆိုး၊ ဘေးဆိုး တစ်စုံတစ်ရာပင်မတွေ့၊ မြင်လည်း မမြင်ရ။ သူများကြုံတာကိုပင် ကိုယ့်မျက်စိရှေ့မှာ မကြုံဖူးပေ။

ယခုလည်း မောင်ငြိမ်းအောင်နှင့် (မြိတ်) မောင်ယဉ်ဦးတို့ မျက်စိမျက်နှာပျက်နေချိန်တွင် မိမိက ပူပင်သောကမရှိဘဲ ပြုံးရွှင်စွာနှင့် သူတို့ နှစ်ယောက်အား -

"မောင်ငြိမ်းအောင် စိတ်မပူပါနဲ့ ဘာမှ မဖြစ်ပါဘူး"

"မြင့်တယ်ဆရာ၊ တစ်ခုခုတော့ ဖြစ်လိမ့်မယ်ထင်တယ်"

"မဖြစ်ပါဘူး။ မောင်ငြိမ်းအောင် ငါပြောတာယုံပါ။ ငါ့ဘဝမှာ ဒီလိုမျိုး ကိုယ်တွေ့ တစ်ခါမှ မကြုံဖူးသေးဘူး။ ဒါပေမဲ့ ငါယုံကြည်တယ် ။ ငါ့ရှေ့မှာ ကြုံတွေ့ရတဲ့ လူငယ်လေး ဘာမှ မဖြစ်စေရဘူး။ ပွန်းတာပဲ့တာတောင် မဖြစ်စေရဘူး။ အချိန်အားရတိုင်း၊ သတိရတိုင်း၊ သတ္တဝါတွေ အားလုံးကို မေတ္တာပို့ပြီး ရွတ်နေတဲ့ ဂါထာတွေရှိတယ်။ အိမ်က ထွက်လာကတည်းက ရွတ်နေတာ။ အဲဒီအားကိုး တွေကြောင့် စောစောက လိမ့်ကျတဲ့ လူငယ်လေး ဘာမှ မဖြစ်စေရဘူး ပြောတာ"

မောင်ငြိမ်းအောင်က လူများ ဝိုင်းအုံကာ ပြုစုနေသော စောစောက လိမ့်ကျသွားသည့် လူငယ် ရှိရာသို့ ထသွားသည် ။ ခဏကြာတော့ သူပြန်လာသည် ။

"ဆရာပြောတာ မှန်တယ်ဆရာ၊ စောစောက လိမ့်ကျသွားတုန်းက သတိလစ်သွားတယ်။ ခုတော့ သတိပြန်ရပြီ။ ဘာမှ မဖြစ်ဘူး။ ပွန်းတာ

ပဲ့တာတောင် မရှိဘူး။ ကောင်းသွားပါပြီ။ ကျွန်တော် စောစောက မြင်လိုက်တုန်းက မျက်နှာနဲ့ ကြမ်းပြင်ပေါ်ကို ကျတာဆိုတော့ အနည်းဆုံးတော့ နဖူးကွဲ၊ ခေါင်းကွဲဖြစ်မှာ ပဲလို့ ထင်လိုက်တာ အခုတော့ ဘာမှ ကို မဖြစ်ဘူး ဆရာ"

မောင်ငြိမ်းအောင်က ကျွန်တော့်အား အထူးအဆန်းတစ်ယောက်လို ကြည့်သည် ။ ကျွန်တော် က ပြုံးရုံပဲ ပြုံးပြလိုက်သည် ။

ကျွန်တော်တို့ သုံးယောက် ရောက်တတ်ရာရာ စကားများ လက်ဆုံပြောပြီး ညနေ ၅ နာရီ လောက်တွင် လမ်းခွဲကြသည် ။ ကျွန်တော်သည် လိုင်းကားပေါ်တွင် နေ့လယ်က အဖြစ်အပျက်များကို စဉ်းစားရင်း ရွတ်နေကျ ဂါထာများကို စိတ်ထဲက ရွတ်နေမိသည် ။
